

Різдвяний спогад

Ганна Черінь

Кожний раз, у ніч Різдвяну,
Як і де б це не було,
Я у молодість загляну
Крізь вікна обмерзле скло.

І тоді картину бачу
Неоцінно-дорогу:
Бачу молодість гарячу,
Що не мерзне на снігу.

Сколихнулись перегони —
Зупинися, не спіши:
Чуєш? Де це грають дзвони:
В церкві, в небі — чи в душі?

Засідають до вечері
За столи господарі.
Дітвора вже входить в двері
З співом "Чудної Зорі"...

А між білими хатками,
В теплі вдягнені свитки,
Галасливими гуртами
Йдуть дівчата й парубки.

То, як діти, ліплять бабу,
Провалився хтось в снігу...
А яку ж то мають звабу
Поцілунки на бігу!!

А веселі, кучеряві,
Біля ставу, на льоду,
В парубків дівчата браві
Одібрали коляду!

Тільки та, що сині очі
Щастям грали проти ночі,

Все від мого поцілунка
Випручалась звинно й в'юнко.

І не знав я, що робити,
І не міг я зрозуміти:
Бо уста все "ні" казали,
Очі. ж ніжно цілували...

А зірки такі медові,
А пісні такі чудові,
Що в душі щось грало, грало,
І спинитись не бажало.
Що ж дзвінкіше — чи колядка,
Чи очей твоїх загадка?!

Йшли роки, і в хуртовину —
Незбагненну, дорогу,
Я згубив тебе, єдину,
Наче перстень у снігу

Та щороку — щастя мірка —
Ніч Різдвяна, ніч Ясна...
Як засяє перша зірка,
Я підходжу до вікна:

Там, на склі, в чіткім узорі
Змалював морозний мох
Тиху ніч, медові зорі
І з тобою нас удвох.